

Mùa Đông Canada

Sao Khuê

Cái mùa đông ở Canada thì, eo ôi quý vị biết rồi: Lạnh và Tuyết! Tuyết và Lạnh! Ấy Sao Khuê phải viết hoa cho thấy nó kinh khủng thế nào. Quý vị xem phim thấy tuyết rơi, đẹp quá trời mà than phiền nỗi gì? Dạ, tuyết đang rơi, mới rơi, đẹp lắm, nên thơ lắm, nhưng quý vị có nhớ bài ca ...*dù có giá lạnh đây, có tuyết bùn lầy, có lá.. thông gãy.. dù sao đi nữa tôi vẫn ở đây.*

Có tuyết bùn lầy...Tuyết mà bùn? Dạ, đúng thế, sau khi rơi xuống, tuyết trắng tinh, phủ trên sân sau, trên mái nhà, khắp mọi nơi những tấm thảm trắng hơn bất kỳ màu trắng nào, trắng tinh khôi, thì quả là tuyết rất đẹp nhưng quý vị nhìn đi, trên mặt đường, người ta đi lại, tuyết đã đổi màu, úa bần... Chưa hết, nhiệt độ thay đổi, tuyết tan và khi đó chỉ còn là bùn lầy dơ bẩn như chợ ngoài trời sau cơn mưa.

Khi tuyết rơi nhiều, mặt đường đầy tuyết nên thành phố phải cho xe ủi tạm tuyết qua hai bên lề, chừa chỗ giữa cho xe chạy. Xe đậu bên lề đường ư? Quý vị lãnh đủ. Trên mũi và hai bên hông đã có tuyết trên trời rơi xuống phủ đầy. Xe ủi tuyết đi ngang, tuyết từ lòng đường đùn qua hai bên lề đường. Úm ba la, xe quý vị được tặng thêm mớ tuyết. Nếu có bão tuyết khoảng 40 cm thì xe bị ...chôn trong tuyết đấy. Sao Khuê bị một lần rồi, tổn tới già. Chiều hôm đó Sao Khuê đi làm, lúc 4 giờ chiều bão tuyết bắt đầu. Sau 6 giờ tuyết rơi không ngừng. Xe Sao Khuê hoàn toàn bị chôn trong tuyết, phải huy động chồng con, cầu vượt và mất hai giờ mới mang xe ra khỏi tuyết mà về.

Xe thì vậy, nhà thì sao? Thừa rằng sau mỗi lần tuyết trên 5 cm, tuyết phủ đầy trước cửa, trên balcon, trước nhà xe. Ngay khi đó phải mang xẻng ra đẩy tuyết qua một bên mới có chỗ đi ra. Nếu em còn trẻ như năm cũ thì xúc tuyết là môn thể thao rất tốt cho tim. Cho tim? Dạ phải ạ. Xúc tuyết phải có nghệ thuật: xúc liền ngay khi tuyết đang rơi nếu khí tượng báo có nhiều tuyết. Nếu ít tuyết thì quý vị có thể đợi đến khi tuyết ngưng rơi. Tuyết mới rơi còn nhẹ, dễ đẩy, sau đó thì cứng lại dần do trời lạnh, nặng nhọc hơn nhiều. Xúc tuyết phải có nghệ thuật. Xúc nhẹ nhàng từ tốn, vừa làm vừa chơi, coi như tập thể dục thì không những tốt cho bắp thịt còn tốt cho tim. Người nào hùng hục xúc, xúc lấy xúc để cho chóng xong, thì coi chừng đấy, mùa đông nào cũng có người đứng tim đi luôn. Sao Khuê đã nói là xúc tuyết tốt cho tim mà.

Những người khoẻ, trẻ thường tự xúc tuyết, riêng “cụ” Sao Khuê từ lâu phải mượn người. Những năm đầu khi mới mua nhà, ông hàng xóm dễ thương, có máy đẩy đã tình nguyện đẩy không công gần hết, Sao Khuê chỉ còn chút tuyết để làm. Với thời gian ông già đi, Sao Khuê phải năn nỉ rồi cấm không cho ông đụng đến tuyết của mình và Sao Khuê phải mượn người. Rồi thời gian qua. Ông này cũng già yếu mà Sao Khuê không tìm được người thay. Các hãng lớn không nhận làm vì đường hẹp, phải làm tay. Ba năm sau này Sao Khuê rất vất vả, làm lầy và đổ mắt kiếm người. Khi đi chợ trong khu mình ở hay chiều hè đi dạo, hễ gặp khách quen của nhà thuốc (Sao Khuê ở gần nhà thuốc làm việc), Sao Khuê đều hỏi thăm người xúc tuyết và thợ sửa nhà. Vậy mà được việc đấy quý vị ạ. Năm nay Sao Khuê hí hửng yên chí đi trốn lạnh vì có người xúc tuyết tốt do một khách hàng của nhà thuốc giới thiệu. Chẳng ai xa lạ, là cháu ông này thôi, thế là quen và đảm bảo quá rồi phải không ạ ?

Chả hiểu ông ta, ông Joseph làm gì mà có vẻ gồ ghề lắm, có “carte de visite” với tên “Joseph - Paysagiste”, có sổ làm giao kèo khai thuế. Ngã giá, ký giao kèo, Sao Khuê ký hai cái chè-que (là hai cái chèque, tiếng Pháp áy mà), một cái cho ông lãnh ngay đầu tháng 10 và cái thứ hai, đầu tháng 4 năm sau. Hai tháng đầu, 11 và 12 ông ta làm việc đàng hoàng, đôi khi dẫn cả vợ con đến chơi với tuyết trong sân sau. Vợ ông cũng thường đến mua thuốc với Sao Khuê, cả hai đều dễ chịu. Tháng 1 năm 2019, cuối tháng có bão tuyết ngay ngày Sao Khuê ra phi trường. Chu choa ôi. Sao Khuê ý y không giữ taxi trước nên sáng đó thì ...

*Mênh mông tuyết trắng mênh mông,
ấy trời là mùa đông mùa đông,
khắp trời trắng tuyết, khắp đường tuyết trắng,*

Ấy trời là mùa đông mùa đông...

nên nhiều chuyến máy bay bị huỷ. Nhưng coi nào, khi tượng tiên đoán đến chiều thì tuyết sẽ ngừng nên Sao Khuê hy vọng chuyến bay chỉ bị hoãn chứ không bị huỷ, huỷ thì lỗ vốn một ngày. Vì chuyến đi bao trọn gói nên dù sao Sao Khuê cũng phải ra phi trường. Bà bạn đi cùng cho biết đã gọi hai ba hãng taxi nhưng không ai trả lời và bà có gọi cho cháu nhờ chở đi thì:

- Má Năm à, xe con trong garage, tuyết chắn bên ngoài. Muốn lấy xe ra phải mất 1-2 tiếng lặn, má Năm ráng kêu taxi đi.

Nghe vậy Sao Khuê cũng chẳng gọi con, dọn xong tuyết thì trễ giờ. Coi kia! Ông Clark, hàng xóm của Sao Khuê đang hí hục xúc tuyết, Sao Khuê gọi phone tay của ông:

- Ông làm ơn đưa tôi ra phi trường nhé, tôi không kêu được taxi. Làm ơn mà.
- Tôi đang bệnh, bà kêu con tôi đi.

Sao Khuê thử gọi taxi nhưng “no way”, không ai bắt máy cả. Chuông điện thoại reng:

- Chào Mme Sao Khuê, Carlo đây, ba tôi nói là bà cần ra phi trường, tôi sẽ đưa bà đi. Bà đi ngay bây giờ được không?
- Ông có thể giúp tôi đón bạn tôi trước khi ra phi trường không? Chúng tôi đi chung với nhau.
- Ok.

Chu choa ôi, ra đường mới thấy là kinh khủng. May mà cái xe mới và khoẻ mới đi nổi trên tuyết, cỡ xe Sao Khuê là thua.

Cuối cùng thì Sao Khuê cũng đi được đến nơi và về được đến chốn, dĩ nhiên là chậm trễ vài giờ.

Đang ở vùng nắng ấm về đến nhà... Ôi trời ơi!, tuyết lại rơi. Chuyện, mùa đông, không có tuyết mới là lạ. Nhưng lạ chưa này, ông hốt tuyết không đến. Dù sao tuyết không nhiều, Sao Khuê dọn phía trước nhà, còn trước xe có ông hàng xóm Clark lo dùm. Nhờ ân cần tự gọi con để đưa Sao Khuê ra phi trường nên ông được dân từ vùng biển về tặng hai chai rum tuyết ngon, hộp sô cô la thật bự nhà có sẵn. Bà Clark cũng ân cần:

- Lần sau cần gì cứ gọi nhé. Ông nhà tôi thích rum này lắm, ông ấy uống chung với coke, rất ngon.

Giao tình của Sao Khuê với hàng xóm rất tốt như quý vị biết, y như ở Việt Nam, món ăn ngon đem biếu nhau, dọn dẹp dùm, tưới cây dùm và ngay cả có khi cắt cỏ dùm...

Ơ...cái ông Joseph này. Tuyết dày mà cứ lờ tịt đi, hay là ông ta bệnh rồi

- Allo, ông có khoẻ không?
- Khoẻ, cảm ơn bà.
- Sao ông không đến dọn tuyết?
- Tôi sẽ đến.
- Ông không đến hôm nay hả?
- Không.
- Vậy bao giờ ông mới đến?
- “Later”.

Và sau đó đến cuối tuần, tức ba ngày sau khi tuyết rơi ông ta mới đến. Giữa tháng hai tuyết rơi nhiều. Trước khi vô giường Sao Khuê đã dọn sơ tuyết ngay lối ra vào và sáng sau thì dọn sạch lối ra vào nhưng chẳng thấy mặt ông Joseph đâu nên Sao Khuê không thể lái xe ra để đến coi nhà cho con trai được khiến cháu phải huỷ cái hẹn với thợ.

Ông hàng xóm Clark, ngoài 70 tuổi, năm nào cũng tự dọn tuyết, dọn nhà ông ta, dọn cả nhà anh con trai mập mà lười - người đã đưa Sao Khuê ra phi trường - ở đối diện với nhà ông. Nhiều tuyết quá, Sao Khuê đề nghị đưa máy cho ông nhưng lần nào ông cũng từ chối. Ông ta cẩn thận, dọn rất sạch, tuyết chất cao như cái đồi. Chả trách ông ta thành công khi làm chủ hãng may.

- Nay ông cần nghỉ ngơi đấy nhé, không có dọn một lúc đâu và đừng dọn cho tôi. Tôi có thuê người rồi.

Sao Khuê nói qua cửa sổ.

Hai nhà dính nhau nên hai tempo - nhà cho xe trú ẩn trong mùa đông - dính nhau và đường ra của xe - “drive-way”- dĩ nhiên liền nhau. Ơ, cái ông này, cứ cong lưng làm miết. Sao Khuê mặc áo lạnh ra đường:

- Ông phải vào nghỉ trước khi tiếp tục chứ. Tôi có người quen chết trên lề đường khi đang dọn tuyết đấy. Ông vào nghỉ một lúc đi.

Nghe dọa chết ông Clark mới chịu vào nhà.

Đêm xuống, vẫn không thấy người dọn tuyết.

- Ông Joseph, ông có đến dọn tuyết không?
- Tôi bận dọn nhà tôi. Nhiều tuyết quá.
- Ừ, nhiều tuyết nên tôi đề nghị là trước khi đi làm ông ghé dọn lối ra vào và chỗ ra xe, còn bên hông và sân sau lúc nào cũng được. Sáng nay tôi phải đi mà không ra xe được đấy.
- Ok.

Ông ta ok nhưng vẫn không chịu tới. Đêm đó Sao Khuê thấy xe hàng xóm đậu lẩn sang bên mình, ông Clark đã dọn sạch trước tempo nhà Sao Khuê. Sao Khuê gọi cho Joseph nhiều lần nhưng ông ta không bắt máy, để tin nhắn cũng không gọi lại. Sao Khuê gửi "text" cho ông ta:

- Joseph, ông cần đến dọn tuyết, nếu ông bỏ việc không tiếp tục thì mang trả lại tôi tờ cheque thứ hai ký cho tháng 4.

Vẫn không rục rịch. Sao Khuê gọi ông Guy, chú của Joseph, là người đã giới thiệu Joseph để nhờ nhắn lại, lý do là Joseph không cầm máy. Tony, ông hàng xóm bên phải người đã hàng chục năm dọn tuyết phía sau dùm Sao Khuê, cùng chung số phận vì chính Sao Khuê đã giới thiệu Joseph cho Tony. Huhu...

Joseph vẫn lặng thinh. Sao Khuê nhớ mang máng là cái chè-que (phát âm theo lãnh đạo là chè-que) được ký cho tháng 4, vậy thì Sao Khuê sẽ ra nhà băng để hủy cái cheque này. Sao Khuê dò sổ, chỉ ghi sơ lý do và số, không có ghi ngày, cũng cái tật làm biếng. Hôm sau Sao Khuê ra nhà băng xin hủy thì gặp một ông, dường như là giám đốc mới vì Sao Khuê chưa gặp lần nào:

- Nếu bà có đủ dữ kiện thì giá 16 đồng, nếu không thì giá 30 đồng để hủy một cái chè-que.
- Thôi được, để tôi gặp bà "conseiller" của tôi. Tôi có hẹn với bà ấy hôm nay.

Vừa nói chuyện, bà này vừa dò sổ băng thì thấy cái ông Joseph này làm sao mà đã lấy được toàn bộ hai cái chè-que ra!

- Bà làm ơn vào hồ sơ của tôi và xem lại hai cái chè-que... Coi này, rõ ràng là cái này ký tháng 10, còn cái kia thì tháng 4 bây giờ mới là tháng 2 mà sao ông ta lại rút ra được. Bà làm ơn in ra dùm tôi hai cái này.

Bà "conseiller" rất tinh ý, nhận ra ngay cái sai là nhà băng đã để cho ông ta lấy tiền cái cheque ký cho tháng tư nên bà ta xin chờ vài ba ngày để điều chỉnh vấn đề. Sao Khuê cho bà số điện thoại tay của Joseph vì ông ta đã đổi số điện thoại sau nhiều lần không nhắc máy trả lời Sao Khuê.

Trưa hôm sau thì Joseph gọi cho Sao Khuê.

- Tôi rất phẫn nộ về việc làm của ông. Như lời tôi nhắn qua điện thoại và qua chú của ông, yêu cầu ông hoàn trả lại số tiền cái chè-que thứ hai mà tôi ghi trả cho đầu tháng 4.

Joseph lớn tiếng

- Do sự nhầm lẫn tôi đã cash cái chè-que này rồi, tôi tiếp tục làm việc thì bà phải trả tiền cho tôi, bà không được quyền đòi tiền lại.
- Thế sao từ đầu năm đến giờ ông không làm đàng hoàng. Tháng 1 khi tôi đi biển về, trời có tuyết, tôi gọi ông, mãi cuối tuần ông mới đến. Mới đây nhiều tuyết tôi đã đề nghị ông dọn phía trước cho có lối đi và ra xe nhưng ông không đến. Tôi nhắn tin ông không trả lời. Ông lại đổi số điện thoại nhà khiến Tony và tôi không liên lạc được.
- Tôi bị bệnh.
- Ông bệnh thì phải báo cho tôi biết. Tuyết mới rơi nhẹ dễ dọn, mấy ngày sau cứng ngắc, tôi phải thuê người dọn, tôi cần cho xe ra mà. Hôm nay, nếu nhà băng không gọi ông, ông đâu có gọi tôi. Bây giờ tôi yêu cầu ông hoàn lại tiền, còn việc nhà băng, ông tự giải quyết.
- Tôi đã nói là tôi sẽ làm mà, bà phải trả tiền cho tôi. Ông Joseph hét to hơn trong điện thoại.
- Ông không cần la hét, tối nay ông đến nói chuyện với tôi và Tony. Tôi phải ra ngoài bây giờ.

Vì ông ta la hét làm Sao Khuê bức mình nên Sao Khuê gọi cho "bureau de consommateur". Họ cho biết vì ông ta đã tự động bỏ việc nên mình có quyền hủy hợp đồng. Họ bảo chỉ cần viết cái thư, gửi cho ông Joseph, nói lý do hủy hợp đồng. Sao Khuê nói chuyện với ông hàng xóm, ông Tony rất bức mình nên không thèm nói chuyện với Joseph nữa, ông Tony mới đưa cho Joseph có một chè-que mà thôi.

Tối, Joseph gọi đến, xin số điện thoại của ông Tony.

- Ông Tony không muốn nói chuyện với ông. Riêng tôi, tôi đã gọi cho "bureau de consommateur", họ cho biết tôi chỉ cần gửi cho ông một lá thư báo cho biết vì ông đã bỏ việc nên hợp đồng hủy bỏ. Ông ghé đến lấy thư, tôi không còn tin tưởng để ông tiếp tục làm. Trong thư tôi cũng không nói gì về việc ông "cash" tấm "chè-que" dù chưa đến ngày, tôi cũng không thừa gửi ông gì cả. Tôi chỉ khuyên ông từ nay

về sau đừng làm như vậy nữa vì nó ảnh hưởng tới tương lai của ông. Đời ông còn dài và ông cũng có ba đứa con nữa.

- Cảm ơn bà.

Sao Khuê có bệnh thương và tin người không đúng chỗ, đã từng bị nhà thầu sửa nhà gạt, gạt rồi ông ta còn cho bài học là lần sau đừng trả tiền trước cho ai.

Thật lòng mà nói khi thấy nhà băng cho ông Joseph lãnh tiền tám chèque Sao Khuê cứ e ngại là do một cô nhân viên nào đó sơ ý và e rằng cô ấy, vì lỗi lầm này mà sẽ bị nghỉ việc, và ông Joseph sẽ bị ảnh hưởng do gian lận nên Sao Khuê gọi ra nhà băng:

- Chào bà Sao Khuê nhé, tiền của bà đã được trả trở lại vào ngân khoản của bà rồi.
- Tôi muốn hỏi về tình hình có tám chèque cơ. Ý tôi muốn nói là tám chèque đó được trả như thế nào?
- Bà đừng lo về chuyện đó nữa. Tiền của bà sẽ trả lại trong ngân khoản của bà. Đó là quyền của bà.
- Không phải ý đó. Tôi chỉ sợ là tám chèque chưa tới ngày mà lấy được tiền. Tôi sợ cô nhân viên vì sai lầm mà bị cho nghỉ việc. Tôi cũng sợ cho ông Joseph bị ảnh hưởng về pháp luật. Tôi không muốn chỉ vì mấy trăm bạc mà đời sống của những người khác bị ảnh hưởng cho nên nếu có thể thì bà quên cái tám chèque đó đi. Bà hiểu ý tôi không. Tôi không muốn nhân viên nào đó bị nghỉ việc vì lầm lẫn cũng như ông Joseph bị rắc rối. Ông ấy có ba đứa con còn nhỏ.
- Tôi hiểu ý bà rồi. Tám chèque đó được ông ấy bỏ qua máy chứ không qua nhân viên nào cả và ông ấy cũng không bị ảnh hưởng gì cả. Chúng tôi chỉ lấy tiền của ông ấy để trả lại cho bà mà thôi. Mọi chuyện đều êm đẹp, bà đừng lo ...

Có một chị bạn nói với Sao Khuê:

- Chị ơi mình chỉ muốn sống bình thường mà sống bình thường sao cũng khó quá!

Nước trong dòng sông cũng chỉ muốn được bình thường nhưng vẫn có những làn sóng khi thì to khi thì nhỏ liên tục không bao giờ ngừng. Sông càng to sóng càng lớn nên ngoài biển nhiều lúc lại còn có sóng thần, thế thì mới biết sóng gió không bao giờ ngừng. Đó là bản chất cuộc đời.

Nào, Sao Khuê lại đi tìm một người dọn tuyết khác. Không dễ!
Chuyện nhỏ! Có liền nè. Anh chàng này hăng say và còn trẻ măng hà, chắc làm được lâu đấy quý vị ạ.

Sao Khuê